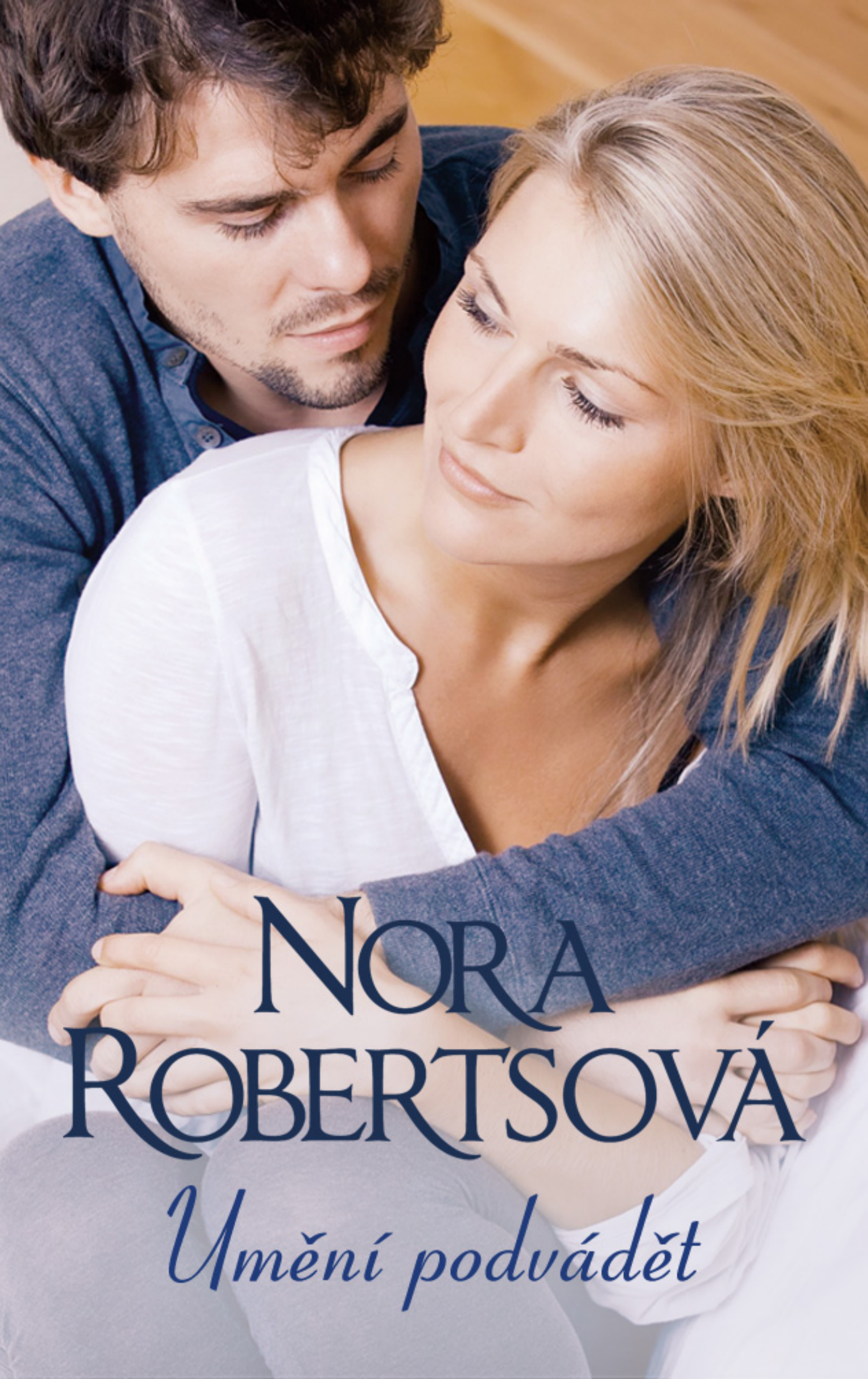

NORA ROBERTSOVÁ

Umění podvádět

Umění podvádět

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

HarperCollins

Nora Robertsová

Umění podvádět – e-kniha
Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NORA ROBERTSOVÁ

UMĚNÍ PODVÁDĚT

Nora Robertsová

UMĚNÍ PODVÁDĚT

PŘEKLAD

TOMÁŠ BÍLA

Název originálu:
The Art of Deception

První vydání:
Silhouette Books, 1986

Překlad:
Tomáš Bíla

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 1986 by Nora Roberts
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2017 (2004 by Arlekin – Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z o.o.).
Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-3315-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-3316-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-3317-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Byl to spíš zámek než dům. Postavený z šedého kamene se zkosenými hranami, ve kterém se občas zablýskly drobné krystalky. Ze střechy poseté drobnými okénky vyrážely do výše věže a věžičky. Vysoká a štíhlá mozaiková okna se skládala z malých kosočtverečných sklíček.

Ta budova – Adam by ji jen těžko dokázal označit slovem tak fádním jako dům – se tyčila nad řekou Hudson. Působila snad odvážně, snad výstředně, ale rozhodně z ní vyzařovala jakási spokojenost se sebou samotnou. A jestli na těch historkách, které slyšel, bylo jen něco pravdy, tak se ke svému majiteli výborně hodila.

Chybí tu už jen drak a padací most, řekl si v duchu, když procházel dlážděným dvorem.

Po obou stranách širokého schodiště stály chrliče, sochy šklebících se příšer. Minul je bez povšimnutí, jak se slušelo na věcného, rozumného člověka. Neměl proti věžím ani proti chrličům žádné námitky, pokud zůstávaly na příslušných místech. Ale tady, ve státě New York, jen pár hodin jízdy od Manhattanu…

Rozhodl se, že nesmí dát na první dojem, zvedl těžké mosazné klepadlo a nechal ho dopadnout na mohutné dveře z honduraského mahagonu. Po třetím zaklepání se se skřípotem otevřely. S nuceným klidem se usmál na malou ženu

s obrovskýma šedýma očima. Měla v obličeji šmouhy od sazí a na sobě tričko, které už mělo svá lepší léta za sebou. Unaveně si hřbetem ruky utřela nos.

„Brý den."

Blesklo mu hlavou, že jestli i zbytek služebnictva přikládá slušnosti a uctivosti takovou váhu jako ona, bude následující týden mimořádně otravný. „Jmenuji se Adam Haines. Pan Fairchild mě očekává," řekl pevně.

Podezíravě se na něj podívala. Jako by chtěla uhádnout, co ho sem přivedlo. „Očekává vás?" zavrčela, jako by nevěděla, co ta slova znamenají. Ještě okamžik si ho prohlížela, pak pokrčila rameny a pustila ho dovnitř.

Vstoupil do haly tak široké, že se zdála být nekonečná. Byla obložena panely hnědého dřeva, které rozptylovalo světlo. Vysoko položenými okny sem tu a tam pronikaly sluneční paprsky, ale toho si Adam nevšímal. Byly tam obrazy. Najednou úplně zapomněl na únavnou cestu sem a na všechny útrapy, se kterými byla spojená. Nedokázal myslet na nic jiného než na obrazy.

Van Gogh, Renoir, Monet. Sbírka, kterou by mohlo závidět leckteré muzeum. Síla těch obrazů na něj okamžitě dolehla. Očima bloudil po dokonalých tazích, pestrých barvách a odstínech, které jako by se navzájem doplňovaly a celé hale dodávaly krásu a velikost. Možná měl Fairchild docela šťastnou ruku, když si pro ně vybral tuhle podivnou pevnost. Adam se otočil a zjistil, že služka stojí za ním a zvědavě si ho prohlíží.

„Na co čekáte? Běžte za ním a řekněte mu, že jsem tu."

„A kdo jste?"

„Adam Haines," zopakoval podrážděně. Byl na služebnictvo zvyklý a vyžadoval aspoň určité minimální schopnosti.

„No ano, to jste vlastně říkal."

Jak to, že jsou její oči zároveň šedé i jasné? blesklo mu hlavou. Zdálo se mu, že ty oči naznačují mnohem větší míru inteligence, než by se dalo hádat podle jejího zevnějšku. „Mladá

dámo," řekl pevně a úsečně. „Pan Fairchild na mě čeká. Bylo by od vás velmi milé, kdybyste za ním zašla a řekla mu, že jsem tu."

„Jasně," přikývla a její tvář jako by se náhle rozzářila.

Ten úsměv ho upoutal. Poprvé si všiml jejích plných rtů. A zdálo se mu… jako by se pod nánosem sazí něco skrývalo. Bezmyšlenkovitě natáhl ruku k její tváři, aby je setřel, ale v tom jako by se ozvalo hromobití.

„To přece nejde! Říkám ti, že to není možné. Vždyť by to byl výsměch!" Po schodech rychle sestupoval nějaký člověk. V jeho tváři se zračilo tragické napětí. „A všechno je to tvoje vina," zvolal zoufale. U paty schodiště se bez dechu zastavil a ukázal dlouhým křivým prstem na malou služebnou. „Je to tvoje vina, o tom nemůže být pochyb."

Robin Goodfellow, pomyslel si Adam. Takhle nějak si už od dětství představoval Shakespearova Puka. Byl malý, zavalitý a jeho tvář byla jako tvář barokního andílka, které sochař dopřál příliš mnoho záhybů. Řídké světlé vlasy mu na hlavě stály jako malé plamínky. Začal nervózně přešlapovat na místě, ale v jeho podání to vypadalo spíš jako nějaký taneček. Služebná zůstala klidná, jako by ho ani neslyšela.

„Každou vteřinou vám stoupá tlak, pane Fairchilde. Měl byste se raději uklidnit, párkrát se zhluboka nadechnout. Nebo vás ještě trefí šlak."

„Šlak?!" Zřejmě ho to rozčílilo, protože začal poskakovat ještě rychleji. „Mě že trefí šlak, děvenko? Už jsem na tomhle světě o něco déle než ty, ale ještě nikdy mě šlak netrefil."

„No, jestli si to chcete zkusit, jste na nejlepší cestě," řekla klidně. „Přišel za vámi pan Adam Haines."

„Haines? Co s tím, sakra, má co dělat nějaký pan Haines? Tohle je konec, to mi věř. Tohle je vrchol." Dramaticky si přitiskl pravou dlaň na srdce. Jeho bledě modré oči se zakalily a Adam měl pocit, že se co nevidět rozpláče. „Haines?"

zopakoval nejistě. Najednou se na Adama široce usmál. „No jistě. Vítám vás, pane Hainesi."

Adam mu nejistě potřásl rukou. „Jsem tu."

„Jsem moc rád, že jste nás navštívil. Už jsme se báli, že nepřijedete. Pojďme do salonku," pokynul mu a vzal ho kolem ramen. „Dáme si něco k pití." Vyrazil houpavou chůzí člověka, který nemá na světě jedinou starost.

V salonku stačil Adam jen letmo odhadnout starožitný nábytek, protože ho Fairchild velitelským gestem hned usadil na neobyčejně nepohodlné žíněné sofa. Hned za nimi vstoupila do salonku služka. Sehnula se před velkým kamenným krbem a začala z něj vymetat popel. Hlučné pohyby kovové lopatky doprovázela nesnesitelným hvízdáním.

„Já si dám skotskou," řekl Fairchild vesele a zdvihl karafu Chivas Regal. „Co vy?"

„Dám si s vámi."

„Obdivuji vaši práci, Adame Hainesi," řekl Fairchild a podal mu sklenku. Jeho tvář teď byla bez výrazu a mluvil klidným hlasem. Adam měl pocit, jako by se mu ta scéna na schodišti jen zdála.

„Děkuji." Ochutnal skotskou a zamyšleně pozoroval malého génia, který se usadil proti němu.

Kolem jeho očí a úst rozeznal jemné vrásky, ale jinak působil Fairchild jako mladý člověk. Bylo v něm něco jako nevyčerpatelný zdroj energie, jakási vnitřní vitalita. Měl jasné modré oči a Adam věděl, že jeho pohled pronikne hlouběji než mnoho jiných.

Philip Fairchild byl bezesporu jedním z největších žijících umělců. Dokázal bez zaváhání přeskakovat od křiklavých barev k elegantním křivkám a mistrně ovládal všechno mezi tím. Po třicet let se dokázal udržet na vrcholu slávy, byl bohatý a respektovaný jak odborníky, tak i veřejností. Něco takového se v jeho profesi povedlo jen velmi málo lidem.

Ale Fairchild si toho dokázal užít. Jeho nálada se nepředvídatelně měnila, chvíli byl nafoukaný, pak zase urážlivý a jindy velkorysý. Čas od času na své panství na břehu Hudsonu zval jiné umělce, kteří tu pak týdny nebo dokonce měsíce pobývali, tvořili nebo jen odpočívali. Jindy zase ode dveří odháněl každého, kdo měl tu drzost na ně zaklepat.

„Vážím si vaší nabídky, pane Fairchilde, a rád bych tu pár týdnů zůstal."

„Bude mi potěšením." Umělec popíjel skotskou a královsky mu pokynul. Jako král, který právě daroval svému poddanému milost.

Adam se nenápadně ušklíbl. „Rád bych se blíže seznámil s vašimi obrazy. Obdivuji tu pestrost a mnohoznačnost vašeho díla."

„Snažím se zkusit ode všeho trochu," usmál se Fairchild. Od krbu se ozvala nějaká nesrozumitelná poznámka. „Nána jedna pitomá," zašeptal Fairchild pro sebe. Když se za ní otočil, zrovna se zvedla a odhodila lopatku do plechového kbelíku. „Cardsi!" vykřikl Fairchild tak náhle, že si Adam svou skotskou málem vylil do klína.

„Prosím?"

„Malý moment," zarazil ho Fairchild a znovu ze všech sil vykřikl. Po chvíli se otevřely dveře a v nich se objevil prototyp sluhy.

„Ano, pane Fairchilde," řekl hlubokým hlasem s britským přízvukem. Měl na sobě černý oblek, který zvýrazňoval jeho šedé vlasy a bledou tvář. Stál tak vzpřímeně, jako by spolkl pravítko.

„Postarejte se o vůz pana Hainese, Cardsi, a o jeho zavazadla. Do wedgwoodového apartmánu."

„Jistě, pane," přikývl sluha hned poté, co se koutkem oka podíval na služebnou u krbu. Adamovi se zdálo, že čekal na její souhlas.

„A jeho pomůcky odneste do Kirbiina ateliéru," dodal Fairchild. Služebná u krbu se tiše rozkašlala, což ho zřejmě pobavilo. „Je tam dost místa pro oba," řekl Adamovi a zamračil se. „Je tu má dcera, víte? Je sochařka, pořád je po lokty umazaná od hlíny nebo buší do dřeva a do kamene. Nějak spolu nevycházíme." Sevřel svou sklenku ve dlaních a sklopil hlavu. „Bůh ví, že se snažím. Dělám pro to všechno, co můžu. Ale ona?" vyjekl najednou a vyskočil z křesla. „Co ona pro to kdy udělala?"

„Promiňte, nevěděl jsem –"

„Je to marné!" zaplakal Fairchild, jako by ho vůbec nevnímal. „V mém věku je těžké smířit se s tím, že už je pozdě na to, abychom napravili staré chyby. A ty dobře víš, kdo za to může," obrátil se na malou brunetu u krbu. „Teď s tím budeš muset žít – pokud to dokážeš."

Otočila se k němu a posadila se na okraj ohniště. Podrbala se na nose a udělala si na tváři další šmouhu od sazí. „Těžko to můžeš dávat za vinu mně," řekla klidně. Teď mluvila bez přízvuku, jemným hlasem, který v člověku vypěstovali jen na univerzitách starého kontinentu. Adam zpozorněl. „Chtěl jsi být lepší než já," řekla mu, „a právě proto jsi byl od začátku odsouzen k neúspěchu."

„K neúspěchu! Já mám být odsouzen k neúspěchu?" Už zase byl na nohou a předváděl ten svůj komický taneček. Skotská z jeho sklenky mnohokrát vystříkla na zem. „Philip Fairchild nakonec uspěje, ty nevychovaná huso. Nakonec přijde moje velké vítězství a ty budeš prosit o odpuštění."

„Nesmysl," odsekla a naschvál si zívla. „Ty máš své prostředky, tati, a já zase svoje. Zkus se s tím naučit žít."

„Nikdy," vykřikl a udeřil se pěstí do hrudi. „Slovo porážka vůbec neznám."

„Koupím ti slovník," řekla klidně. Vstala, přistoupila k němu a bez váhání vypila zbytek jeho skotské.

Podíval se na ni, pak na svou prázdnou sklenku. „Samozřejmě jsem to myslel metaforicky."

„To se ti povedlo." Políbila ho na tvář a přitom ho také umazala sazemi.

„Jsi špinavá," zavrčel na ni.

„Podívej se na sebe," zasmála se a konečkem prstu mu přejela po tváři.

Oba se rozesmáli. V tu chvíli byla jejich podoba tak zřejmá, že se Adamovi ani nechtělo věřit, že si jí prve nevšiml. Kirby Fairchildová, Philipova jediná dcera, byla uznávaná sochařka a stejně jako její otec velmi extravagantní. Ale ještě pořád nechápal, proč slavná umělkyně v domě svého otce vymetá krby.

„Pojďte se mnou, Adame," otočila se na něj Kirby a mile se usmála. „Ukážu vám váš pokoj. Vypadáte unaveně. Oh, tati," otočila se ode dveří, „přišlo nové číslo People, leží u ostatní pošty. To ho aspoň na nějakou dobu zabaví," dodala tiše, když společně vyšli na chodbu.

Pomalu ji následoval a pozoroval, s jakou elegancí se pohybuje. Jako žena, které v mládí vštípili, že elegantní chůze je pohyb, který vyžaduje maximální koncentraci. Její copy se pohupovaly v neměnném rytmu. Měla na sobě odřené džínsy a staré tenisky s otrhanými tkaničkami.

Vyběhla do prvního patra a minula asi tucet dveří, než se zastavila. Podívala se na své ruce a pak na něj. „Mohl byste otevřít? Umazala bych vám kliku."

Otevřel dveře a cítil se, jako by na něj dýchla minulost.

Pokoji dominovala wedgwoodová modř. Byl zařízen v georgiánském stylu, křesla s vyřezávanými opěrkami, několik stolků s kroucenými nohami. I tady visely obrazy, ale tentokrát Adama víc zajímala žena za jeho zády.

„Proč jste to udělala?"

„Co?"

„Proč jste se mnou sehrála to divadlo, když jsem přijel?“ Vrátil se k ní, protože zůstala stát na prahu. A znovu cítil to nutkání setřít jí saze z tváří a zjistit, co se pod nimi skrývá.

„Byl jste takový vymydlený a rozhodně jste se netvářil moc vlídně.“ Opřela se jedním ramenem o veřeje. Zdálo se mu, že ji něčím provokuje, protože si ho pořád prohlížela tím arogantním pohledem. Neusmívala se, ale z každého slova bylo slyšet, že se dobře baví. „Zřejmě jste za dveřmi čekal natvrdlou služku, tak jsem vám chtěla to potěšení dopřát. V sedm se scházíme na koktejl. Najdete cestu zpátky, nebo se tu pro vás mám stavit?“

Zdálo se, že se prozatím nic dalšího nedozví. „Nějak to najdu.“

„Tak dobře. Mějte se, Adame.“

Sledoval ji, dokud se mu neztratila za rohem. Nevěděl, co ho k ní tak přitahuje, ale svým způsobem ho fascinovala. Možná bude stejně těžkým oříškem jako její otec. Ale přednostně se musel věnovat jemu.

Adam za sebou zavřel dveře a zamkl je. Jeho zavazadla už byla v pokoji. Vzal si svůj kufřík, nastavil na číselném zámku správnou kombinaci a otevřel ho. Vytáhl malou vysílačku.

„Jsem uvnitř.“

„Heslo,“ zapraskalo v reproduktoru.

Tiše zamumlal sprostou kletbu. „Racek. A rád bych podotknul, že je to jedno z nejblbějších hesel, co jsem kdy slyšel.“

„Promiň, Adame, ale musíme se držet pravidel.“

„No jasně,“ zamumlal. Jenže od chvíle, co vystoupil z auta před tímhle palácem, se nic podle pravidel neodehrávalo. „Jsem tady, McIntyre, a jenom jsem ti chtěl říct, že jsem ti moc vděčný, že jsi mě poslal do tohohle blázince.“ Stiskl vypínač a McIntyreova odpověď zůstala kdesi v éteru.

Kirby se ani nezdržovala mytím rukou, rychle vyběhla po schodech do otcova ateliéru a rozrazila dveře. Když je za sebou zabouchla, všechny plechovky a tuby na policích nadskočily.

„Co jsi to zas vyvedl tentokrát?“ zeptala se.

„Začínám znovu.“ S nakrčeným obočím se skláněl nad vlhkou hroudou hlíny. „S čistým štítem. Jako znovu zrozený.“

„Neptám se na ty směšné pokusy uplácat něco z hlíny. Adam Haines,“ připomněla mu dřív, než stačil říct cokoli na svou obranu. Pomalu se k němu blížila, jako miniaturní tank. Kirby už dávno pochopila, že výška není tak důležitá, když jednou člověk zvládne techniku zastrašování. A zvládla ji skutečně dokonale. Plácla dlaněmi do jeho pracovního stolu a podívala se mu do očí. „Co sis sakra myslel, že jsi ho sem pozval a ani jsi mi o tom neřekl?“

„No tak, Kirby,“ řekl tiše. Přežil už šest desetiletí a věděl, že by to nebyl dokázal, kdyby nepoznal chvíli, kdy je moudré ustoupit. „Asi jsem na to nějak zapomněl.“

Kirby dobře věděla, že paměť jejího otce funguje bezvadně. „Co tím sleduješ, tati?“

„Sleduju?“ zasmál se plaše.

„A proč jsi ho sem pozval zrovna teď?“

„Líbí se mi jeho práce. A tobě přece taky,“ připomněl jí. „Napsal přece krásný článek o Šarlatovém měsíci, když otevírali tu výstavu v Metropolitanu.“

Nakrčila obočí, ačkoli to pod vrstvou sazí nebylo ani vidět. „Nezveš sem lidi jen proto, že pochválili nějaké tvoje dílo.“

„Jistěže ne, má drahá. Tolik lidí by se sem ani nevešlo. Člověk si musí… vybírat. Ale teď se musím vrátit k tomuhle kousku, než mě úplně opustí inspirace.“

„Aby tě neopustilo něco jiného,“ poznamenala vážně. „Tati, jestli teď z ničeho nic změníš všechny plány…“

„Kirby!“ Jeho kulatá tvářička se najednou zamračila. Rty se roztřásly. Na tenhle výraz byl obzvlášť pyšný. „Pochybuješ snad o svém vlastním otci? O člověku, jehož sémě tě zplodilo?“

„Promiň, ale vždycky, když tohle říkáš, si připadám jako nějaká gardénie," řekla klidně a dál se mu neústupně dívala do očí. Fairchild se zamračil a podíval se na neforemnou hroudu hlíny.

„Dělám to jen pro tvé vlastní dobro."

„Cha."

„Adam Haines je geniální mladý umělec. Sama jsi to o něm říkala."

„Ano, to je. A jsem si jistá, že by jeho společnost byla velmi příjemná – za jiných okolností." Předklonila se a vzala otcovu bradu do dlaní. „Ale ne teď."

„Jsi tak nevděčná," vzdychl si Fairchild. „Tvoje matka, budiž jí země lehká, by z tebe byla moc zklamaná."

Kirby vycenila zuby. „Tati, ten van Gogh!"

„Jde to dobře," ujistil ji. „Ještě pár dní."

Vyrazila k oknu na druhém konci místnosti a měla co dělat, aby si nezačala rvát vlasy z hlavy. Senilita, říkala si v duchu, určitě to je začínající senilita. Jak ho jen napadlo sem teď někoho zvát? Kdyby to bylo za měsíc, nebo i za týden, ale teď? Ten člověk tu není jen tak, pomyslela si chmurně.

Na první pohled poznala, že je nejen atraktivní – dokonce velmi atraktivní – ale i bystrý. Ty velké oči byly podezřele inteligentní. A široké, tenké rty v ní vzbuzovaly představu odhodlanosti, vytrvalosti. Možná se choval trochu povýšeně, ale zhýčkaný nebyl. Ne, na první pohled věděla, že Adam Haines bude tvrdý jako kámen.

Nejlépe by mu to slušelo v bronzu, napadlo ji. Rovný nos, ostré úhly v obličeji. Jeho vlasy se barvou podobaly leštěnému bronzu a byly jen o fous delší, než by společenské normy připouštěly. Líbila se jí ta jeho arogance a nezávislost. Ale teď na to nebyla vhodná chvíle.

Vzdychla si a pokrčila rameny. Fairchild se za jejími zády zašklebil, ale když se otočila, soustředěně se díval na svou hroudu hlíny.

„Bude se chtít podívat sem nahoru," řekla a bez ohledu na nános sazí si strčila ruce do kapes. Měli problém a museli ho co nejrychleji vyřešit. Kirby byla už docela zvyklá, většinu života se snažila uspořádat ten zmatek, který její otec s oblibou vytvářel, ať dělal cokoli. Ale byla si jistá, že by na tom nikdy nechtěla nic měnit. „Bylo by to podezřelé, kdybychom ho nechtěli pustit do tvého ateliéru."

„Může se přijít podívat zítra."

„Ale nesmí tu vidět toho van Gogha," dupla si Kirby. Byla připravená slevit ve všem ostatním, ale o téhle jediné věci vůbec nechtěla diskutovat. „Nedovolím ti, abys to všechno zkomplikoval ještě víc."

„Neuvidí ho. Proč by ho taky měl vidět?" podivil se Fairchild a upřel na ni překvapený pohled. „Vždyť to s ním nemá nic společného."

Kirby sice věděla, že odpověď jejího otce nedává smysl, ale přesto ji uklidnila. Ne, když to otec říká, tak ho neuvidí, pomyslela si. Možná je otec někdy trochu výstřední, ale není to blázen. A ona taky ne. „Díkybohu, že už to brzy bude za námi."

„Ještě pár dní a může vyrazit. Někam do jihoamerických velehor," mávnul rukou přibližně tím směrem, kde ležela Jižní Amerika.

Kirby zvědavě odhrnula cíp látky, který zakrýval veliké plátno na jednom ze stojanů. Podívala se pod něj a pozorně si prohlížela otcovu práci.

Byla to pastorální scéna, ne klidná, ale přímo vzrušující. Jednotlivé tahy byly prudké, skoro divoké, takže se všechno zdálo být v pohybu. Ten obraz nezůstal na chvilku v klidu, aby ho člověk mohl obdivovat. Ne, ten obraz se vrhal na diváka a zaplavoval ho pocity. Byla v něm bolest, vítězství, agonie i radost. Ani van Gogh by to neuměl lépe.

„Tati," vzdychla uznale a jejich pohledy se střetly. „Ty jsi jedinečný."

Do sedmi hodin se Kirby s přítomností jejich hosta nejen smířila, už se na něj dokonce i těšila. Měla tu podivnou vlastnost, že potíže, které se k ní blížili, očekávala s radostí. Nalila si sklenku vermutu a přemýšlela o tom, jak se mu dostane pod kůži. Měla pocit, že když pronikne pod povrch Adama Hainese, objeví v něm mnoho zajímavého.

Opřela se ve vysokém křesle a zaposlouchala se do otcových nářků.

„Nenávidí mě, Kirby. Na každém kroku se mi brání, dělá mi naschvály." Rozhodil ruce v dramatické prosbě. „Jsem přece dobrý člověk. Milující otec, věrný přítel."

„Máš špatný přístup, tati," pokrčila rameny a napila se. „Na citové rovině s ní nedokážeš splynout."

„Moje citová rovina je úplně v pořádku," ujistil ji a zvedl svou sklenku. „Úplně v pořádku. Ten problém je v hlíně, ne ve mně."

„Jsi drzý," řekla prostě. Fairchild si vzdychl, jako by nesl nějaké těžké břemeno.

„Drzý? Drzý? Co je to k čertu za slovo?"

„Je to přídavné jméno. Dvě slabiky, čtyři písmena."

Adam je zaslechl, když vcházel do salonku. Po docela poklidném odpoledni si nebyl jistý, jestli se dokáže vyrovnat s další záplavou šílenství. Fairchildův hlas byl slyšet přes půl domu, a když Adam otevřel dveře, zjistil, že umělec je na nohou a zase tančí ten svůj podivný taneček.

Tohle si s McIntyrem vyřídím, pomyslel si. Začal přemýšlet, jaké pomalé a strašlivé mučení mu připraví. Fairchild zrovna napřáhl svůj obviňující ukazováček a Adamův pohled sledoval jeho směr. To, co viděl, mu úplně vyrazilo dech.

Žena, která seděla v protějším křesle, se ani v nejmenším nepodobala té ušmudlané služce, která mu prve otevřela dveře. Rozpuštěné černé vlasy jí padaly až na ramena a spolu s dlouhými šaty z černého hedvábí ji halily do splývavé

temnoty, jen dlouhý rozparek odhaloval její štíhlou nohu. Zatímco ona soustředěně pozorovala běsnění svého otce, on si v klidu prohlédl profil její tváře. Plné rty se teď otvíraly do jemného úsměvu. Když zmizely saze, byla barva její tváře někde mezi medem a zlatem a působila neuvěřitelně jemně. Jen oči měla společné s tou, kterou nejprve považoval za služebnou – šedé, obrovské, veselé. Zvedla ruku a odhodila si pramen vlasů z tváře.

Bylo to něco jiného než krása. Adam už viděl krásnější ženy, než byla Kirby Fairchildová. Ale ona byla… Zapátral v paměti po slovu, které by ji dokázalo popsat, ale žádné nenašel.

Jako by ucítila jeho pohled, otočila se ke dveřím. Její otec dál vykřikoval své hysterické kletby, ale ona se na něj podívala tím pomalým, zkoumavým pohledem. Pak se usmála. Adam cítil, jak se pod ním podlamují kolena.

Sex, uvědomil si v tu chvíli. Z Kirby Fairchildové sálal sex, nosila ho kolem sebe jako neviditelnou auru, tak jako jiné ženy kolem sebe šířily svůj parfém. Čistý, nelítostný sex.

Adam si uvědomil, že si na ni musí dávat pozor. Cítil, že tuhle ženu by nebylo snadné oklamat. Ať už se k Fairchildovi bude chovat jakkoli, na jeho dceru si musí dávat pozor. Zároveň si uvědomil, že už teď po ní touží. Bude si muset dávat velký pozor – mimo jiné i sám na sebe.

„Adame," řekla tiše, ale její hlas přesto pronikl záplavou Fairchildových výkřiků. „Tak jste nás přece jen našel. Jen pojďte dál, otec už skoro skončil."

„Skončil? Jsem úplně zničený. A to kvůli vlastnímu dítěti." Když Adam nesměle překročil práh, Fairchild mu vyšel vstříc. „Říká, že jsem drzý. A já se vás ptám, měla by dcera takhle mluvit o svém otci?"

„Něco k pití?" zeptala se klidně. Pomalým, plynulým pohybem se zdvihla z křesla a vyrazila k baru.

„Ano, děkuji," přikývl Adam.

„Jak se vám líbí pokoj?“ zeptal se Fairchild, jako by na svůj předchozí záchvat úplně zapomněl.

„Je moc krásný.“ Adam usoudil, že nejlepší způsob, jak s Fairchildem vyjít, bude předstírat, že je všechno v pořádku. Předstírat ostatně musel už od první chvíle. „Máte… pozoruhodný dům.“

„Mně se líbí,“ řekl Fairchild a spokojeně se usadil v křesle. „Někdy na přelomu století ho postavil bohatý a šílený anglický lord. Nechtěla bys zítra Adama provést, Kirby?“

„Jistě,“ usmála se a podala mu sklenku. V uších se jí zablýskaly náušnice, diamanty, chladné a ostré jako led. Cítil, jak mu ve spáncích pulzuje krev.

„Už se těším.“ Má svůj styl. Ať už přirozený, nebo naučený, slečna Fairchildová má rozhodně styl.

Usmála se na něj. V tu chvíli si v duchu říkala právě to samé o něm. „Snad se vám to bude líbit.“

Adam se raději zas obrátil na Fairchilda. „Vaše sbírka obrazů předčí mnoho muzeí, pane Fairchilde. Ten Tizian v mém pokoji je úchvatný.“

Ten Tizian, uvědomila si Kirby. Najednou se jí sevřel žaludek. Na toho Tiziana úplně zapomněla. Ale co se s tím teď dá dělat? Asi už nic. Snad o nic nejde, pomyslela si. Snad o nic nejde, protože teď už se s tím stejně nedá nic dělat.

„A panoráma Hudsonu na západní stěně –“ otočil se k ní Adam zrovna ve chvíli, kdy se trochu uvolnila, „to je vaše práce?“

„Moje… oh, ano.“ Usmála se na něj a v duchu se rozhodla, že se při první dobré příležitosti musí postarat o toho Tiziana. „Úplně jsem na to zapomněla. Obávám se, že je to dost sentimentální. Jednou jsem přijela domů na prázdniny a zamilovala jsem se do syna našeho šoféra. Tam dole u řeky jsme se scházeli.“

„Měl strašný předkus,“ připomněl jí Fairchild.

„Láska hory přenáší," zasmála se Kirby.

„A křoví na břehu Hudsonu je to nejlepší místo, kde přijít o panenství, viď?" vyprskl její otec. Zamíchal pitím ve své sklence a pak ji naráz vypil.

Kirby jako by otcův vztek jen potěšil, snažila se ho dokonce podráždit ještě víc. „Na břehu Hudsonu jsem o panenství nepřišla," řekla s úsměvem. „Přišla jsem o něj už v Paříži, na zadním sedadle maličkého renaultu."

Láska hory přenáší, říkal si Adam v duchu.

„Je prostřeno," ohlásil Cards, který se najednou s prkennou úklonou objevil ve dveřích.

„Taky už bylo načase," zavrčel Fairchild a vyskočil z křesla. „Někdy mám pocit, že by mě nechali ve vlastním domě umřít hlady."

Kirby se na něj pobaveně usmála a vzala Adama za ruku. „Půjdeme?"

Jídelně vévodily Fairchildovy vlastní obrazy. Uprostřed stolu stál obrovský svícen a pod ním se jako jezerní hladina leskl mahagon, stříbro a křišťálové sklo. V krbu hučel oheň a celou místností se linula vůně hořícího dřeva, svíček a pečeného masa. Ale přesto té místnosti vévodily jeho obrazy.

Jako by se nedržel vůbec žádného stylu, jediným společným jmenovatelem jeho obrazů bylo plátno, na kterém byly vytvořeny. Vedle sebe tu byly prosluněné krajinky i zešeřelé portréty, temperamentní tahy i filigránsky propracované tvary, jasné zářivé barvy vedle zamlžených pastelů. Ale každý z těch obrazů byl dokonalý.

Zanedlouho se ukázalo, že stejně pestré jako jeho obrazy jsou i Fairchildovy názory na ostatní umělce. Seděli u tabule plné lahůdek a on mluvil o velikánech umění, o každém zvlášť, jako by se s každým z nich osobně znal celý život. Zasvěceně vyprávěl o Goyovi, Raffaelovi i o Manetovi.

Jeho teorie byly zajímavé a rozsah jeho znalostí úctyhodný. Adamovo umělecké já by se s ním rádo pustilo do řeči, ale jeho rozumnější já, to, které sem přišlo s jasným úmyslem, mu radilo mít se na pozoru. Necítil se tu zrovna nejlépe, ať už to bylo kvůli výbušnému a nevypočitatelnému malíři nebo kvůli jeho velmi přitažlivé dceři.

V duchu proklínal McIntyrea.

Měl pocit, že by doba strávená ve společnosti Fairchildových mohla být docela příjemná – i přes jejich zvláštní chování. Rozhodl se, že bude docela zajímavé se postupně zapojit do děje. Ale teď ještě ne. Teď se pohodlně opřel a pozoroval.

Neměl o nich moc věrohodných informací. Fairchild byl čerstvý šedesátník a už skoro dvacet let vdovec. Jeho umělecká díla byla známá na celém světě, ale o něm samotném se toho moc nevědělo. Možná kvůli jeho výbušné povaze. Ale možná, napadlo Adama, možná že něco skrývá.

A o Kirby nevěděl skoro nic. Ani v uměleckých kruzích nebyla donedávna moc známá, teprve před rokem se dočkala první významné výstavy. Byla sice nebývale úspěšná, ale Kirby – přesně po vzoru svého otce – o veřejné uznání zdánlivě ani nestála. Občas se dostala na titulní stránky bulvárních časopisů, protože si vyrazila na lyže do svatého Mořice s tenisovým šampiónem nebo odletěla na Martinik s právě vycházející hvězdou Hollywoodu. Bylo jí sedmadvacet let a byla svobodná. Rozhodně ne pro nedostatek zájmu, pomyslel si. Tenhle typ ženy muži pronásledovali prakticky neustále. V minulém století by kvůli ní sváděli souboje. A Adam měl pocit, že jí samotné by se to docela líbilo.

Na druhou stranu Fairchildovi mohli o Adamovi vědět jen to, co bylo všeobecně známo: že se narodil v rodině dost zámožné na to, aby mohl rozvíjet svůj talent. Že se ve dvaceti prosadil jako umělec a teď, o dvanáct let později, patří mezi uznávané velikány svého oboru. Chvíli žil v Paříži, pak ve Švýcarsku, ale nakonec se zase vrátil do Států.

Jako začínající malíř hodně cestoval. Umění bylo v jeho životě vždycky na prvním místě. Ale pod tím dokonale upraveným zevnějškem, pod slupkou rozvážného a decentního vystupování se skrývala duše dobrodruha a lstivá povaha. A tuhle jeho stránku znal jen McIntyre.

Když si vzpomněl na McIntyrea, uvědomil si, že se musí víc ovládat. Musí se naučit říkat ne, rozhodně ne a v žádném případě. Až příště McIntyre přijde s nějakým nápadem, pošle ho rovnou k čertu.

Když se vrátili do salonku, byla tam už připravena káva a brandy. Adam si v duchu říkal, že by tu mohl být hotov za pár týdnů. Jistě, ten dům byl obrovský, ale bylo tu jen málo lidí. A když ho tu Kirby provede, určitě se tu zanedlouho bude cítit jako doma. A pak už to půjde samo od sebe.

Byl spokojen, a tak se v klidu zaměřil na Kirby. Teď se chovala jako dokonalá hostitelka – byla milá a přátelská. Kultivovaná, pohledná. Teď byla přesně tím typem ženy, který ho vždy přitahoval – dobře vychovaná, inteligentní, půvabná. Adamovi se tu začínalo opravdu líbit.

„Nechceš nám něco zahrát, Kirby?“ navrhl Fairchild a nalil Adamovi a sobě ještě jednu sklenku brandy. „Vždycky se u toho tak krásně uvolním.“

„Tak dobrá,“ usmála se na Adama. Vstala, odešla do vzdáleného kouta pokoje a zasedla za nástroj, který Adam považoval za malý klavír. Stačilo jen pár tónů, aby si uvědomil, že se mýlí. Bylo to cembalo. Místností se nesly tiché kovové tóny. Bach. Adam měl pocit, že se najednou ocitl v říši divů. Ve dvacátém století už nebylo mnoho lidí, kteří by po večerech sedali u krbu ve svém zámku a poslouchali Bacha hraného na dobové nástroje.

Fairchild poslouchal se zavřenýma očima a jedním prstem tiše vyťukával rytmus.

Kirby hrála se soustředěným výrazem, její oči teď byly plné smutku, jako by se jí nálada skladby přelévala do celého těla.

Jen jednou, z ničeho nic, se na Adama usmála a pokynula mu rukou – aniž by přitom vynechala jediný tón. Pak Bacha plynule vystřídal Brahms. V tu chvíli si Adam uvědomil, že netouží jen po tom, dostat ji do postele. Chtěl ji namalovat.

„Už to mám!“ vykřikl Fairchild a vyskočil z křesla. „Jako blesk z čistého nebe. Inspirace! Osvícení!“

„Amen,“ vzdychla si Kirby.

„Já ti ukážu, ty uličnice.“ Šklebil se jako jeden z chrličů, střežících dveře jeho sídla. „Do konce týdne budu mít kousek, vedle kterého budou všechny tvoje výtvory vypadat jako zarážka ke dveřím.“

Kirby ho políbila na tvář. „Kecáš,“ řekla pak a líbezně se na něj usmála.

„Ještě uvidíš,“ zavrčel na ni a vyrazil ven z místnosti.

„Dost pochybuju,“ houkla za ním, pak vstala a vrátila se k Adamovi. „Můj otec je nesnesitelně soutěživý člověk. Ještě brandy?“

„Váš otec je… jedinečná osobnost.“ Nalila mu další sklenku a na jejím prstu se zalesknul veliký smaragd. Uvědomil si, že na sochařku má neuvěřitelně jemné a štíhlé ruce. Ale křehké budou jen napohled, řekl si v duchu. Určitě se v nich skrývá dost síly.

„Hezky řečeno.“ Otočila se k němu a podívala se mu do očí. „Vy jste tak trochu diplomat, Adame, viďte?“

Už dobře věděl, jak se Kirby dokáže přetvařovat, a když se teď tvářila jako jeptiška, rozhodně měla něco za lubem. „Jak kdy.“

„Zdá se, že skoro vždycky. Škoda.“

„Proč myslíte?“

Ani když pila, nepřestávala se mu dívat do očí. Vychutnávala si ten těsný kontakt, cítila, že ho tím znejistí a ovládne. Adam ještě nikdy neviděl takové oči. Byly čistě šedé, bez jediné stopy barvy. „Myslím, že byste byl velmi zajímavý muž,

kdybyste se trochu uvolnil. Zdá se mi, že o všem příliš důkladně přemýšlíte."

„A máte pocit, že to je chyba?" zeptal se chladně. „Na to, jak krátce se známe, je to dost odvážné tvrzení."

Rozhodně s ním není nuda, řekla si v duchu. Líbilo se jí, jak se rozčílil. Jediné, co nesnášela, byl nedostatek citu. Vyvolat něčí nelibost bylo mnohem lepší než nic – a navíc vždy docela zajímavé. „Myslím, že vnímavý člověk by na to během hodiny s vámi musel přijít. Ale já už znám vaši tvorbu. Kromě nepopiratelného talentu máte sebeovládání, kázeň a silný smysl pro konvence."

„Proč mám pocit, že se snažíte mě urazit?"

„Navíc jste velmi vnímavý," usmála se. Křivka jejích rtů ho upoutala tak, že málem zapomněl na zbytek světa. Také se usmál a v tu chvíli si Kirby byla jistá. Impulzivní rozhodnutí považovala vždycky za nejlepší. Nespouštěla z něj oči a pomalu postavila svou sklenku na bar. „Já jsem spontánní," zašeptala na vysvětlenou. „A teď bych ráda něco zkusila."

Nevěděl, jak se to stalo, ale najednou ji objímal a její rty se tiskly na jeho. Byly jemné, ale zároveň divoké, a než se stačil vzpamatovat, byly zase pryč. Na její tváři byl zase ten lehký úsměv. Zvedla svou sklenku a dopila brandy. Ten krátký polibek se jí líbil, ale mnohem víc se bavila tím, jaký v něm vyvolala zmatek.

„Moc pěkné," řekla spokojeně. „Snídaně je od sedmi hodin. Kdybyste něco potřeboval, zazvoňte na Cardse. Dobrou noc."

Otočila se ke dveřím, ale on ji vzal za ruku. Prudce ji k sobě otočil a v jejích očích viděl, že tentokrát se mu podařilo zaskočit ji.

„Nebyl jsem připraven," řekl jemně. „Dovedu mnohem víc než ‚moc pěkné'."

Přitiskl ji k sobě a dlouze ji políbil. Bylo v ní něco tajemného… a temného.

Ten polibek se zdál nekonečný a ani jeden z nich netušil, co přijde dál. Kirby reagovala spontánně, tak jak to dělala skoro vždycky. Její ruce stoupaly po jeho pažích a po ramenou, až se dotkly jeho tváře. Jako by vytvářela novou sochu.

Nakonec se Adam odtáhl. Když si člověk zvykne vyhrávat, jeho opatrnost ho už nikdy úplně neopustí.

Ještě pořád cítila jeho rty. Měla pocit, že se v něm zmýlila. Zatočila se jí hlava, což se jí nikdy nestávalo. Byla zvyklá na zrudlé tváře, na zrychlený tlukot srdce, ale ještě nikdy ji jediný polibek takhle neopanoval.

Adam se usmál, ale nebyl si jistý, jak dlouho tuhle výhodu udrží. „Jaké to bylo teď?“

Kirby počkala, až se země pod jejíma nohama přestane pohybovat. „Rozhodně o moc lepší než předtím,“ řekla potom. Proklouzla ke dveřím, věděla, že pro dnešní večer už má o čem přemýšlet. „Jak dlouho tu zůstanete, Adame?“

„Čtyři týdny,“ řekl. Překvapilo ho, že o tom neví.

„A máte v úmyslu se se mnou milovat, než odjedete?“

Podíval se na ni, napůl pobaveně a napůl zmateně. Měl rád lidi bez předsudků, ale s takovou otevřeností se ještě nesetkal. Nezbývalo než oplatit její upřímnost stejnou mincí. „Ano.“

Krátce přikývla, ačkoli jí přitom přeběhl mráz po zádech. Byla to hra – a ona hrála ráda. Ráda vyhrávala. Cítila, jak mezi ní a Adamem pomalu začíná další taková hra. „Ještě si to rozmyslím, ano? Dobrou noc.“

DRUHÁ KAPITOLA

Vysokými mozaikovými okny proudily do jídelny paprsky ranního světla, které na podlaze vytvářely protáhlé kopie kosočtvercových vzorů ve sklech. Stromy, stojící v zahradě, sváděly marný boj s nastupujícím podzimem. Listy pomalu hnědly a rezavěly, jen tu a tam se mezi nimi ještě objevil kousek zelené. Okrasné křoviny z dálky vypadaly, jako by je zachvátil oheň. Adam se ale soustředil na Fairchildovy obrazy.

Znovu a znovu ho ohromovala umělcova tvárnost a talent, množství stylů, které dokonale ovládal. V zátiší dokázal napodobit Goyovu hru světel a stínů, u krajinky používal hravé barvy van Goghovy a do portrétu vložil tolik citu a elegance jako Raffael. A právě ten portrét Adama přitahoval nejvíc.

Byla to křehká, tmavovlasá žena. V jejích očích se zračil klid a velká trpělivost. Byly stejně šedé jako Kirbyiny oči, ale tvář téhle ženy byla ještě krásnější. Byla to její matka. Musela to být výjimečně krásná žena, zdála se být silná a ohleduplná zároveň. Jistě by se nepustila do vymetání krbu, ale zároveň by nic nenamítala, kdyby to udělala její dcera. A to, že všechny tyhle věci Adam dokázal vyčíst jen z jejího portrétu, byl pro něj další důkaz Fairchildovy tvůrčí geniality. Jeho štětec dokázal vdechnout plátnu vlastní život.

Na dalším obraze, napodobujícím styl Gainsborougha, byla mladá dívka. Dlouhé lokny černých vlasů jí padaly na ramena.

Měla na sobě bílý trikot, širokou sukénku, bílé punčochy a černé boty na přezku. V náručí držela košík s růžemi. Ale rozhodně nevypadala jako roztomilá holčička. Držela hlavu zpříma a v její tváři byl vidět mladistvý vzdor. Mohlo jí být tak jedenáct, dvanáct, ale už tehdy byla Kirby Fairchildová zřejmě velmi samostatná.

„Rozkošné dítě, viďte?“ ozvalo se ode dveří. Kirby ho už nějakou chvíli tiše pozorovala. Pozorovala ho a zkoumala, stejně jako on pozoroval a zkoumal obrazy jejího otce.

Stál zpříma, ale ruce měl ležérně v kapsách. Na sobě měl svetr a džínsy, ale přesto jí připadal velmi formální. Bylo v něm mnoho kontrastů, a ty ji přitahovaly. Jako umělkyni, i jako ženu.

Adam se pomalu otočil a prohlédl si ji tak důkladně jako prve obraz. Včera se mu před očima proměnila z umazané služky v kultivovanou krásku, ale dnes vypadala spíš jako bohémská umělkyně, nenalíčená, s vlasy staženými do dlouhého ohonu. Měla na sobě vytahaný černý svetr a džínsy pocákané od barvy. Byla bosa. Musel přiznat, že ho stále více přitahuje.

Otočila se k obrazu a sluneční světlo ozářilo její tvář z profilu. V tu chvíli byla dokonalá. „Opravdový andílek,“ vzdychla po chvíli, co studovala svou vlastní tvář.

„Její otec si zřejmě myslel svoje.“

Zasmála se. Jeho klidný hlas ji vábil. „To asi ano, ale jen málokdo si toho všimne.“ Byla ráda, že mu to neuniklo, to samo o sobě dokazovalo bystré oči a jasnou mysl. „Už jste snídal?“

Otočila se k němu čelem, takže její zářivý profil zmizel. Adam se trochu uvolnil. Už byla zas jen atraktivní a milou ženou. „Zatím ne. Měl jsem spoustu práce se vstřebáváním těch obrazů.“

„Ale ne. Copak nevíte, že by člověk nikdy neměl obdivovat nalačno? Strašně to narušuje trávení.“ Zazvonila na zvonek, vzala ho za ruku a odvedla ho ke stolu. „Po snídani vás provedu po domě.“

„Už se těším." Posadil se čelem k ní. Dnes necítil žádný parfém, jen mýdlo. Přesto byla ta vůně vzrušující.

Do místnosti vešla žena s protáhlou, propadlou tváří. Měla malá očka a nepříliš hezký nos. Vlasy prokvetlé šedinami měla stažené do drdolu. Vrásčité čelo naznačovalo, že se většinou mračí. Kirby se na ni ale usmála.

„Dobré ráno, Iris. Otcovi budete muset poslat snídani do věže, odmítá opustit svůj ateliér. Já si dám jen toast a kávu a nechci nic slyšet. Stejně už nevyrostu."

Iris něco zamumlala a otočila se k Adamovi. Poprosil ji o vajíčka na slanině, ona opět něco zamumlala a odešla.

„Iris?" podivil se Adam, když se za ní zavřely dveře.

„To jméno se k ní moc nehodí," uznala Kirby. „Ale je to skvělá hospodyně. Asi patnáct let jsme se spolu hádaly o jídlo. Pořád mi říkala, že kdybych víc jedla, víc bych rostla. Když mi bylo dvacet, uvědomila jsem si, že to je hloupost. Nechápu, proč se dospělí snaží dětem namluvit takové nesmysly."

Mladá služka, která je obsluhovala včera večer, přinesla kávu a vesele se na Adama usmála.

„Díky, Polly," řekla Kirby laskavě, ale Adam zachytil její výstražný pohled a všiml si, jak se služka začervenala.

„Jistě, paní." Postavila konvičku na stůl, sklopila oči a rychle odešla. Kirby nalila kávu sama.

„Naše Polly je moc milá," začala, „ale bohužel má nepříjemný zvyk příliš se sbližovat s většinou mužů." Postavila stříbrnou konvičku na stůl a usmála se na něj. „Jestli se chcete zasmát a trochu si povyrazit, pak je Polly pro vás ta pravá. Ale jestli nemáte zájem, měl byste si dát pozor, abyste v ní zbytečně nevzbudil mylný dojem. Jednou jsem si s ní dokonce musela vážně promluvit o otci."

Adam si zkusil představit rozvernou Polly v náručí skřítka Fairchilda. Po chvíli v duchu uviděl docela jasný obraz a musel se začít smát.

No, no, no, říkala si Kirby, když ho pozorovala. Muž, který se dokáže takhle smát, bude jistě velmi zajímavý. Přemýšlela, co ještě se v něm skrývá, a doufala, že se jí během těch čtyř týdnů podaří většinu z toho odhalit.

Adam si pomalu nalil do kávy smetanu. „Pokusím se tomu pokušení odolat, slibuji."

„Každopádně je dobře stavěná," podotkla Kirby a napila se černé kávy.

„Opravdu?" Poprvé si všimla jeho posměšného šklebu. Jeho rty se náhle zkroutily do šibalského úsměvu, který se ovšem rozplynul tak rychle, jako se objevil. „Ani jsem si nevšiml."

Kirby ho pozorně sledovala a snažila se vstřebat pocit, který v ní jeho úsměv vyvolal. Další překvapení, řekla si v duchu. „Asi jsem se ve vás spletla, Adame," zašeptala. „Rozhodně jsem se spletla. Nejste takový, jak na první pohled vypadáte."

Vzpomněl si na malou vysílačku ukrytou v jeho zamčeném kufříku.

„Znáte někoho, kdo takový je?"

„Ale ano." Věnovala mu dlouhý bezelstný pohled. „Ano, znám spoustu lidí, kteří jsou právě takoví, jak vypadají na první pohled. V dobrém i špatném smyslu."

„A co vy?" zeptal se, protože najednou zoufale zatoužil po tom, proniknout do její mysli, zjistit, kdo vlastně je. Ne kvůli McIntyreovi, ne kvůli své práci, jen pro sebe.

Odmlčela se a po tváři se jí mihl ironický úsměv. Došlo mu, že se v duchu vysmívá sama sobě. „Dnes jsem taková, jaká se vám zdám být… dnes." Pak v jediném okamžiku nechala ten tajuplný výraz rozplynout. „Je tu snídaně."

Při jídle moc nemluvili, jen pár drobností ze slušnosti, tak jak si dva cizí lidé u jídla povídají. Oba byli vychováni tak, aby podobné situace zvládali bez váhání, aby udrželi zajímavý a kultivovaný rozhovor o ničem.

Ale Kirby si uvědomila, že se v jeho přítomnosti cítí nesvá. A byl to velmi silný, zneklidňující pocit.

Co je to vlastně za člověka, přemýšlela tiše. Už zjistila, že se nenechává konvencemi omezovat tak, jak si zprvu myslela – jak se sám tvářil. Byla si jistá, že má trochu dobrodružnou povahu. Jen ji znepokojovalo, že se jí dosud nepodařilo ho odhadnout.

Nemohla zapomenout na sílu včerejšího divokého polibku. Jistě je velmi náročný milenec. A také vzrušující. Což znamená, že si na něj bude muset dávat velký pozor. Už neměla pocit, že by bylo možné ho snadno ovládnout. Když se mu podívala do očí…

Rychle tu myšlenku vypudila z hlavy. Musí ho ovládnout, ať už to bude snadné nebo ne. Dopila kávu a v duchu se modlila, aby její otec stačil dobře ukrýt toho van Gogha.

„Tak vyrazíme? Prohlídka začíná odspodu," řekla vesele. Vstala a podala mu ruku. „Sklepení jsou sice nádherně morbidní, ale je tam dost vlhko, takže s ohledem na váš kašmírový svetr tuhle část raději vynecháme."

„Sklepení?" podivil se, ale přijal nabízenou ruku a poslušně ji následoval.

„Teď už je bohužel nepoužíváme, ale když je v domě úplně ticho, občas ještě uslyšíte nějaký ten výkřik nebo rachot řetězů." Říkala to tak klidně, že by jí málem uvěřil. Uvědomil si, že tohle je její velmi silná stránka. Je přesvědčivá. Cokoli řekne, zdá se to v první chvíli docela věrohodné. „Lord Wickerton, původní majitel, byl pěkný ničema."

„Jako by se vám to líbilo."

„Opravdu?" Na chvíli se zamyslela. „Možná to tak zní. Je snadné nechat se zaujmout něčím, co se dělo před sto lety. Stačí aby uplynula dost dlouhá doba a ze zla se může stát docela romantická představa, nemyslíte?"

„Takhle jsem o tom ještě nikdy nepřemýšlel."